

Jn; 3:16-18.

Engem mindig lenyűgöz az, amikor szembesülök azzal, hogy emberek micsoda roppant erőfeszítéseket hoztak azért, hogy a Biblia eljuthasson az emberekhez. Jeromosnak 20 évébe került, míg lefordította héberből és görögből, és megalkotta a legelterjedtebb latin fordítást, a Vulgátát. Károli és munkatársai szintén hihetetlen erőfeszítéssel dolgoztak, és nagy veszélyt vállaltak a magyar nyelvű Biblia érdekében. És a munka azóta is lankadatlan lendülettel folyik, hogy minden ember e földön saját anyanyelvén olvashassa a Bibliát.

De miért? Miért ez az ezredéveket átívelő igyekezet? Miért ennyire fontos a Biblia? Milyen üzenetet hordoz ez a könyv, hogy ennyire fontos? Erre a kérdésre keressük ma a választ a felolvasott íge segítségével, mely ígét úgy tartanak számon, hogy a teljes Szentírás lényegét tömöríti magában.

Akik nem ismerik a Bibliát, azok hajlamosak azt hinni, hogy valami szabálygyűjtemény, ami meg akarja nekünk mondani, hogy hogy éljünk illedelmesen és unalmasan az élet legszebb örömeiről lemondva. Kioktat és kiskorúságban tart, terhet tesz ránk, és az Isten vagy az egyház igájába, valamiféle szolgaságba akar bennünket becsalogatni, ha nem egyenesen kényszeríteni. Tulajdonképpen maga Luther is valami ilyesmit hitt, egész addig, míg nem tanulmányozta elég kitartóan a Szentírást. Azt gondolta, hogy a Bibliában adott Isten egy csomó törvényt, olyan sokat, hogy azt már képtelenég legyen megtartani, meg le van írva az is, hogy mivel nem tartjuk meg e sok parancsot, ezért büntetésre, pokolra, legjobb esetben is tisztító tűzre, purgatóriumra számíthatunk. Aztán ahogy elkezdte olvasni a Bibliát, ő is, meg más reformátorok is, ráébredtek, hogy nem. NEM! A Bibliában ugyan vannak parancsolatok, útmutatások és tiltások is. És csakugyan vannak benne felénk irányuló elvárások. De a Biblia mégsem erről szól! Hanem a Biblia arról szól, hogy Isten szeret téged. A Biblia arról szól, hogy az élő Isten azt mondja, hogy szeret engem! Nem arról, hogy elítél, és a pokolra vet, mert vétkeztem. Nem. Hisz ide van írva: Nem azért jött el a Fiúisten a világba, hogy elítéljen, hanem hogy megmenten. Üdvözítsen. Nem azért, hogy szolgává tegyen, hanem azért, hogy a bűn szolgaságából kiszabadítson, és egy szabad, felelős, izgalmas, kalandokkal teli életre hívjon. Egy sikeres és boldog életre, egy Jézussal való életre, melynek happy end a vége, mert minden botlás, bukás és nehézség ellenére a végén örök boldogsággal ajándékoz meg. Erről szól a Biblia. Ez az az üzenet, melyet Isten el akar juttatni mindenkihez.

Mert a helyzet úgy áll, hogy a világ a bűn miatt elveszett. Elveszett állapotban van. Ha nem történik semmi, a halál fia. És ez idáig nem hitkérdés, nem a Bibliából beszerezhető tudás, hanem látható tény. A legateistább ember is tudja, hogy csak idő kérdése, és meghalunk. Vannak persze, akik ettől nem esnek annyira kétségbe, mint amennyire kétségbeejtő ez a helyzet. Van, aki úgy gondolja, hogy minek törődjön velem, hisz az még úgyis messze van. Meg olyan is akad, aki azt hiszi, hogy a halál a megváltó, ami kiszabadít a földi szenvedésekből. Az emberek közül sok beletörődött a halálba. Isten azonban fel akar rázni minket e fásultságból. Isten tulajdonképpen a Biblia sokmillió nyomtatott példányával beleüvölti a világba: *Álljatok már meg! Értsétek már meg! Ne tántorogjatok itt bangán a halál felé! Álljatok meg, hiszen ez nem vicces! Álljatok meg, mert a halál NEM JÓ! Értsétek meg, hogy én a ti alkotótok ennél sokkal jobbat tervezek nektek! Én életet tervezek, mert szeretlek.* – Erről szól a Biblia.

Az ember meg olyan tyúkeszű tud lenni. Csak áll nyeglén, mint egy idétlen kamasz, amikor a szülei nagy hévvel magyarázzák neki, hogy ne tegye tönkre magát. S a kamasz csak tekergeti magát (nem tudom, hogy láttunk-e már ilyen gyereket), csak néz mindenfelé a szülő szemét kivéve, és alig várja, hogy véget érjen a szónoklat, és mehesse tönkretenni magát. Pedig a szónoklat valójában nem arról szól, hogy ne drogozzon. Nem arról szól, hogy kerülje a rossz társaságot. Nem is arról, hogy betegség vagy börtön lesz a vége ennek az útnak. De még csak nem is arról szóló előadás, hogy jónak kell lenni, mert a jóság nagyobb boldogsághoz vezet. Nem. Nem erről szól a szülő kétségbeesett szózata. Hanem arról, hogy *szeretlek, fiam. Szeretlek, és mindent megtennék azért, hogy megmentselek. Mindent megtennék azért, hogy egy valóban boldog, kiteljesedő életet élhess. Mert nagyon, nagyon szeretlek.* Erről szól a szózat. – De a gyerek csak tekergeti magát, és alig várja, hogy mehesse a cimborákkal; ártani magának.

Sokszor ilyen gyermekei vagyunk az Istennek. Nem fogjuk fel, hogy a Biblia arról szól, hogy Isten mennyire szeret. Erről szól az első betűtől az utolsóig. Erről szólnak a parancsolatok, és a történetek. Erről szól az is, mikor a vasárnap megszentelésére biztat, meg az is, amikor a házassági hűtlenségtől tilt el. De mert az ember kicsit lassan kapja el a fonalat, ezért ahogy a mai ígében olvastuk, Isten emberi testet öltött, a Fiúisten emberré lett, és teljesen nyíltan, és minden félreértést kizáróan elmondta: *Isten szeret. Isten szereti a világot. Isten annak ellenére szereti a világot, hogy a világ elveszett. Isten nem megbüntetni, elítélni akarja a világot az elveszettség miatt, hanem meg akarja menteni, még Fia élete árán is. Mert Isten ennyire szeret.*

Talán egy kisgyerek, aki eltévedt az erőben, felfogná ezt. Felfogná, hogy édesapja, ha dühös is az elveszettsége miatt, de nem azért keresi, hogy megbüntesse, hanem azért, hogy biztonságos helyre vigye. Azért, hogy megmentse, hisz bosszúságánál sokkal nagyobb a szeretete. Egy kisgyerek talán megértene ezt.

De az ember, mint említettem gyakran tyúkeszű. Ezért nem egy eltévedt kisgyerekhez hasonlít a viselkedésünk, hanem egy fészekből kiesett kis madárfiókához. S mikor arra megy egy ember, aki meg akarja fogni a madárkát, hogy visszategye szegényt a fészekbe, akkor a fióka erről hallani sem akar. Menekül, csíp, tőle telhetően védekezik. S nagy menekülésében csak egyre messzebb kerül a biztonságot adó fészektől, és egyre közelebb kerül a bajhoz, szakadékhoz, a ragadozókhöz, a halálhoz. Na, de hát mit várhatnánk tőle, hisz csak egy buta, tyúkeszű madárka, aki nem is értheti, hogy mit mond neki az ember.

Az ember viszont értheti, hogy mit mond neki az Isten. Mert az Isten emberré lett, és azt mondja: Szeretlek. Erről szól a Biblia. Szeretlek – mondja nekünk az Isten. *Úgy szeretlek, te elveszett világ, s úgy szeretlek e világban lévő, elveszett ember, hogy elküldöm érted Fiamat, hogy megfizesse minden bűnödnek az árát, és megkeressen, és megmentsen, és az életre vezető útra rásegítsen téged. És tudom, hogy ezen az úton te nem tudsz valami jól járni. Csetlesz, botlasz, mert te már így születted. De én ennek ellenére szeretlek, és meg akarlak menteni. Ezért nem botladozásodat nézem, nem ügyetlenségedet ítélgetem, hanem arra nézek, amit Jézus tett meg érted, és Érte téged is elfogadlak; mert szeretlek.*

Ezt mondja nekünk a Szentírásban az Isten. Ezt az üzenetet értették meg az első keresztyének, és ezt az üzenetet fedezték fel újra a reformátorok. És aki ezt az üzenetet meghallja (a szívével is), és elhiszi, az megmenekül. Aki hisz Jézusban, az el nem vész, hanem örökélete lesz. Mert Isten úgy szeret minket, hogy megtöri Jézussal a halál hatalmát. Na, ehhez viszont már hit kell. Ahhoz, hogy tudjuk, hogy a halál hatalma alatt vagyunk, ahhoz még nem kell hit, csupán egy kis józanság. De a meneküléshez, az örökélethez már hit kell. Elhinni, hogy Jézus a megmentésünkre jött, és bátran követhetjük őt. Elhinni, hogy a sok parancs a Jézus követésének módját tárja fel, és az örökélet felé haladásban segít. Elhinni azt, hogy jó Jézust követni, öröm Jézussal élni, mert Jézusért Isten nekünk megbocsát mindent, s így félelem nélkül és a büntől szabadon élhetünk. Mekkora öröm, mekkora csoda. Erről szól a Biblia.

S aki ezt az üzenetet megérti, elhiszi, annak úgy áthévül az örömtől a szíve, hogy ezt a jó hírt rögtön tovább is akarja adni. S ha kell ehhez, lefordítja a Bibliát. Ha kell, lemásol egy kétezer oldalas tekercset. És nem unja el a munkát, ahogy Jeromos sem sajnálta a húsz évét, és Károli sem fáradt bele a munkájába, mert végig hevítette szívüket annak a valósága és tapasztalata, amiről a Biblia szól: melengette szívüket Isten felfoghatatlan nagy szeretete. Ámen.

1. Az alapigénk szerint mi volt az oka, indítéka annak, hogy Isten elküldte Fiát?
 2. Mi nem volt a célja az ige szerint Jézus földre jöttének?
 3. Mi volt a célja Istennek azzal, hogy Fiát elküldte?
-
- a) Hogyan tekintesz a halálra, s hogyan tekintenek rá a körülötted élő emberek? Probléma megoldásnak, szenvedéstől való szabadítónak, félelmetes ellenségnek esetleg valami másnak tekintik? Félnak tőle vagy várják, vagy beletörődnek?
 - b) Szeretsz élni? Úgy élsz, mintha sose kéne meghalni, vagy gondolsz a földi élet végességére? A halálra vagy az örökéletre készülsz?
 - c) Szeretsz Bibliát olvasni? Számodra miről szól a Biblia? Változott a Biblia megítélése az éveid során? Hogyan alakult Biblia-olvasó gyakorlatod?
 - d) Hogyan segíteted környezetet abban, hogy felfedezzék a Bibliát, és rászokjanak az örömteli Biblia-olvasásra?